

*Відділ культури Катеринопільської районної державної
адміністрації
Катеринопільська центральна районна бібліотека*

Любов до поезії

Дмитро Пічкур

Біобібліографічний список

Катеринопіль 2017

Любов до поезії Дмитро Пічкур : біобібліографічний
список / уклад., комп'ютерний набір та верстка К.П. Дудар
; відпов. за вип. Л.А.Приємська.— Катеринопіль : [б.в.] ,
2017.— 18с.

Автор-укладач Дудар К.П.

Комп'ютерний набір Дудар К.П.

© Катеринопільська центральна районна бібліотека , 2017

© Дудар К.П. ,2017

***Я пишу вірші і думав,
що комусь це треба.
А в тім знаходжу я високий сенс
Як дім, вода і вітер, як високе небо
Та це ж прекрасно- віршувати все ж.***

Дмитро Степанович Пічкур народився 24 квітня 1941 р. у с. Розсохуватка, Катеринопільського району, Київської, а від 1954 р. — Черкаської області.

Із автобіографії : «згідно свідоцтва про народження я з'явився на світ за два місяці до початку Великої Вітчизняної війни, а саме 24 квітня. В 1949 році пішов у перший клас ,а в 1959 —у закінчив 10 класів Розсоховатської середньої школи Катеринопільського району Черкаської області. Цілих десять років вмістилось о одному реченні.

Що найбільше закарбувалося в пам'яті ? Це весна 1945 —го року, коли мати одержала похоронку на батька. Він загинув перед Берліном у 1945 році. Цей епізод горя не піддається ніякому описанню. Нинішньому поколінню важко уявити, в яких злигоднях опинилася вдова з чотирма дітьми, одне одного менше. Без батьківської хати, жити змушені були жити в колгоспній клуні аж до 1947 року, коли на східній Україні розгорілась голодовка. Особливо тяжкою була весна. Ми рилися на городах, шукаючи перемерзлої картоплини, щоб з неї спекти оладки, а під вишнями збирали торішні кісточки від ягід. Напевно ми б не вижили , але нас пожалів дідунь з бабунею і взяли до себе.

А на початку літа стояли високі дорідні хліба. З якою жадібністю ми , малюки, крадькома від дорослих зривали тугі житні колоски, теребили на долонях і їли молоде клейке зерно.

Найбільшою втіхою для нього того літа були бур'яни , які так щедро росли на городах і ярах . Там він міг ніким непомічений від душі поплакати. Нікому в світі я тоді не

був потрібен – ні радянській владі, уособленою сільською Радою , яка обділяла дітей – сиріт. А тому більша частина його дитинства пройшли на полях і ярах , де пас чужу худобу, заробляючи собі на костюм і черевики , щоб піти першого вересня до школи.

Спогади дитинства поет проніс через все своє життя і відобразив у своїй творчості

Після закінчення Розсоховатської середньої школи (1959) потрапив на комсомольсько- молодіжну будову - Кременчуцького водосховища, яке через десятиріччя стане однією з найбільших екологічних проблем.

Його захоплював велетенський будівельний майданчик з тисячами екскаваторів, бульдозерів, самоскидів і десятками тисячами робітників .Та не встиг він покласти останню цеглину у цю будову (а він на той час працював уже мулярем) як його Батьківщина буквально поклікала на ще масштабнішу будову – ракетних майданчиків на далекому Уралі. Ми мали випередити США в гонці озброєнь. І все це з ініціативи Микити Хрущова. Це завдяки йому він купив у розстрочку першого в житті дорогого , як на той час , костюма і добротні туфлі до нього. Коли приїхав ц цій обновці на жовтневі свята в рідне село , йог не впізнавали. Він був найменшим ростом у класі , а тут враз наздогнав ровесників. Будова дала йому багато часу у пізнання світу, нових вірних друзів, про яких він згадує у своїй прозі, не міняючи прізвищ.

Урал же навпаки нагнув його до самої землі і в прямому , і в переносному смислі. Ломом і кайлом він рив кам'янисту уральську землю, і в спеку, і в сорокаградусний мороз. Але Урал виявився для нього і доленосним. Там він зустрів такогож , як і сам, «воєнроба» - Василя Стуса. Тобто –

воєнного робочого, як напише він пізніше. Це був оазис в пустині моєї самотності і нудьги. Василь Стус став його першим наставником у віршуванні. Це за його поради я перейшов на українську мову, з його допомогою йому з Києва прислали цілу бібліотечку книг. Найголовніші з них – чотиротомний словник Грінченка і тритомник поезій і поем Максима Рильського – і досі зберігаються в його бібліотеці. Про їхню спільну службу у війську він написав книгу спогадів і статей «Біля Стусової криниці». І це не дає спокою моїм опонентам, які лише в кінці дев'яностих стали активними СТУСолюбами, а вірніше – приСтусуванцями.

Знаковими були для нього і сімдесяті роки, коли в 1965 році вступив до Київського університету, чи то була випадковість, а, може й закономірність, але у Києві він зустрів свого другого наставника – Дмитра Чередніченка, земляка з Черкащини, який працював у видавництві «Молодь». Було, прочитаю йому свіженького вірша, як на мене, «класного», він як обухом по голові: «З оцих рядків роби вірш» – тицьне пальцем у два рядки. Через багато років він зрозумів, чого хотів від мене Дмитро Чередніченко: саме ті два рядки, на які він вказував, були метафори-найголовнішого образу в поезії.

Закінчивши факультет журналістики Київського університету. Працював у редакціях районних газет у смт. Лисянка та у Тальнівській районній газеті «Колос».

До Вінниці Дмитро Пічкур потрапив випадково – приїхав в гості до свого друга і з першого погляду закохався у наше зелене, ошатне місто. Тут і залишився назавжди.

- Не віриться, дорогий Дмитре Степановичу, що тобі вже 76, а ще недавно, в гуртожитку на Першотравневій, ми з тобою писали поезії, мріяли про перші книжки, мандрували

Вінниччиною, Придністров'ям, як працювали у «Вінницькій правді», - розчулено звернувся до ювіляра його товариш і колега по цеху, вінницький поет Василь Кобець.

З 1971 року Дмитро Степанович у Вінниці, кореспондент газети «Вінницька правда», вів літературно- мистецьку сторінку «Зоряна криниця» , а згодом оглядач газети «Вінниччина» .Шпальти опублікованих ним матеріалів мабуть сягнули б кілька кілометрів. Газета стала його дітищем, в яке він вкладав не тільки , а й усього себе весь свій вільний час.

Тридцять років, як один день, він віддав газеті «Вінниччина». Це був нелегкий час його повернення в поезію. Робота в газеті займала багато сил і приносила чимало стресових ситуацій , про що свідчать дві партійні догани, щоправда, без занесення до облікової картки.

Працював відповідальним секретарем Вінницької організації спілки письменників України . Очолював кабінет молодого автора при ВОНСПУ.

Поезією захоплювався з дитинства. Перші уроки творення художнього образу отримав від Василя Стуса, з яким служив в одній частині.

Його перший вірш був надрукований в 1965 році в міськрайонній газеті « Шполянські вісті», він був про хлопця – трударя з кельмою в руках. До цього його кореспонденції нерідко публікувалися в «Черкаській правді». А от поезій надрукованих не було. Далі багато років він не писав вірші , але потім до них повернувся. Бо коли в житті складаються якісь обставини , то поезія рятує від самотності і усього поганого.

В 1994 році у видавництві «Південний Буг» побачила світ перша збірка поезій «**Ще так до осені далеко**», до якої увійшли вибрані вірші, написані Дмитром Степановичем впродовж тридцяти років. Це переважно пейзажна , інтимна лірика. Автор з великою теплою пише, красу почуттів , глибоко переживає невдачі. Тут варто сказати , що саме покійна дружина Дмитра Пічура, Олександра Бойко була упорядником цієї збірки, яка завжди була його добрим другом і порадницею, його музою, берегинею сімейного затишку . а збірка вийшла в світ через два роки після її смерті.

А я живі, усім смертям на зло,
Не зігнутий, і непокорений.
В не шукайте родове кубло –
На пісні українській я настояний.

Вона мені і радість , і ярмо,
Як тиха казка над колискою.

Піснями я освячую давно
Своє життя в краю любисткові.

Я буду жити і боротись кожен день,
За тебе, мамо, і за тебе , тата,
За те, щоб більшало і сміху , і пісень,
І ластівки верталися до хати.

І відганяю геть думки свої сумні,
За все я мушу двічі заплатити.

Хоча б тому , що випало чомусь мені,

Удвічі більше вашого прожити.

Є у творчому доробку Дмитра Степановича невеличка за розмірами книжечка з ліричною назвою **«Журавлиний берег»**, яка вийшла друком 1997 року – поетичне одкровення відкритої душі перед Богом і людьми. Автор оспівує красу природи, дружбу, кохання... Вона сповнена сонячного настрою, любові до рідної землі.

Третя книга нашого земляка носить промовисту назву **«Високосне Літо»** і з'явилася вона на світ в 1998 році.

Вірші написані впродовж одного року - високосного.

Наступним творінням поета була книга статей та спогадів **«Біля Стусової криниці»** видана в 2002 році.

Книга присвячена пам'яті Василя Стуса і містить спогади та публікації з яким доля звела автора під час служби в армії. У збірці також вміщено спогади літератора з Луганська М. Сенчила про В. Стуса, а також статтю публіциста з Ужгорода О.В.Гавроша про перебування у рідному селі поета, До книги включено також добірку віршів Василя Стуса.

Статті та спогади Д. Пічура **«Біля Стусової криниці»** увійшли до енциклопедичного довідника **«Рух опору в Україні 1960–1990 років»**.

Чоловіки – поети дарують своїм обраницям квіти вірші : катрени, тріолети, елегії, сонети чи вінки сонетів.

Цілий оберемок подарував отій Єдиній, з якою звела доля поета Дмитра Пічура. А що квіти ці поетичні то склали вони збірку з простою назвою **«Квіти для дружини»**.

Цю книгу він присвятив своїй Олександрі, з якою прожили як один день, 26 щасливих літ й виховали сина Олега .

Жорстока смерть передчасно вирвала Сашу з Дмитрових обіймів, залишивши на серці рубці, а в душі – невилгоїний біль. З часом рана заживає, біль тупішає. Але та , яку недолюбив, з якою недоспівав на два голоси прекрасну пісню кохання, приходять у сни. У спогади. У вірші. І тоді з Дмитрових уст зриваються вистраждані рядки .

Моя любове! Довелось тобі пройти
Доріг багато й горя пережити.
Але не схибила , і не змаліла ти,
І я не перестаю тобою дорожити.
Моя любове! Свічечко ясна в вікні,
Лиш ти мене тримаєш ще на світі.
Іду на зустріч я з коханою у сні,
І з іншою себе не можу уявити.
Моя любове! Відлетять мої літа,
Кому ж довірять нашу таємницю?
Я б не жалів ,що нас забудуть люди, та-
Це все одно , що вичерпуть криницю.

В нові книзі «Скатертина на двох» (2005) представлені поезії написані протягом 2000-2003 років. Ця збірка філософської та інтимної лірики поета засвідчує про його дальше творче проникнення у світ прекрасного – поезії, яка є нерозлучною супутницею його життя.

Саме життя ,напевно, підштовхнуло до написання відвертих і щирих віршів в яких засуджується людська нещирість, брехня... Це позиція людини чесної і відвертої,

яка має велике серце, відкрите для людей. Готове відгукнутися на людський біль і радість. Ці вірші відкрили якусь невидиму досі завісу і показали автора як людину не лише ліричну ,а й вразливу, відверту та сильну.

За своїм покликанням Дмитро Степанович ліричний поет. Краса рідного краю. Любов до природи у всіх проявах притаманна його творчості впродовж усього життя.

В його поезії багато весни і багато людського болю, але йому притаманна велика життєва сила , оптимізм, віра в свої творчі сили. Підтвердження цього книга **«За крок до обрію» (2006).**

Про своє рідне село Розсоховатку про став з вербами , про рідну хату поет часто згадує із сумом , бо рано покинув рідні краї.

- Земляче мій , що нового в селі?

Я відчуваю перед ним провину...

Так довго вже не біг на тій землі,

Хоча в думках до неї лину й лину.

Ну, що я відповім тобі, браток?

Геть похилилася сусідська хатка.

Та ще ріллі відрізали шматок...

На цвинтарі взялася нова латка.

- Кажи, кажи, я все перенесу...

То не моя була в тім провина...

-Вдову ще поховали в ту весну,

Вона не дочекалась свого сина.

Тому і підступа до горла щем.

Поменшало в колгоспі сівозміни...

Порадують нічим неможу ще.

Оце й усі, здається , переміни.

- Спасибі , друже мій, уже й за те,

Бо чим ти міг мене ще здивувати?

Я , мов відвідав місце золоте.

Куди ж , як не туди , ще вирушати?

- Ось я поміж могилками бреду,

Хрести і обеліски – хто що дбає...

Десь тут і я, мов грудочка, впаду.

Але то ближче буде вже , до краю. **«Переміни»**- вірш

Хоч Дмитро Пічкур за своєю природою ліричний поет,
життя в умовах тоталітаризму вивело його на шлях
патріотичної громадянської тематики.

«Помаранчева фесрія»

Той помаранч війнув серед зими,

Здалося, ніби повернулось літо.

Й почули українці звук сурми

І на майдані вийшли навіть діти.

Я з усіма , немов дитя, радів,

Затиснутий на Київськiм Майдані.

Витав поміж стотисячних рядів

Свободи дух, нам Богом даний.

Злітало над майданом слово «Україна»,

Що нам несла і злагоду, й любов,

Й такі жадані долі переміни.

І наче річка входить в береги,

Розбивши лютої зими кайдани.

Набравшись животворної снаги,

Притихли знову гомінки майдани.

Зачохлили звияжні прапори.

Вже час усім ставати до роботи.

Так хочеться цієї ось пори,

Щоб радісні чекали нас турботи.

Жорна життя перемелюють людські душі. Не обминули вони і автора цієї книги під назвою **«Жорна»**, яка видана коштом автора. Пропонована книга – це своєрідний підсумок 50- річної діяльності на ниві українського слова. Багато чого в ній автобіографічного, а тому виокремлено в прозу. Туди ввійшли автобіографічні оповідання, такі як «Трудовні для корови», «Шкуринка хліба», «Стерня», «На заробітки» й інші. Як розповідають знавці його творчості – в своїх новелах та оповіданнях автор осмислює пройдений шлях, з болем описує втрати, але не нарікає на долю, зізнається – життя вдалось.

Десята нова книга «Підпалок», яка була видана у 2016 році. Якщо за змістом, то вона значно збагатила нашу поезію новими свіжими образами.

На вірші Дмитра Пічкура написано багато пісень, які виконують відомі співаки Павло Мрижук, Станіслав Городинський та інші. А пісня на «Величання любові», в основу якої лягли римовані рядки, стала лауреатом фестивалю «Слов'янський базар».

Як поет Дмитро Пічкур зростав під променями геніальності таких титанів милозвучного, римованого слова як Василь Симоненко, лекції якого про літературну творчість він слухав у школі робкорів при «Черкаській правді». Далі був Василь Стус з яким майбутній поет познайомився в 1961 році під час служби у війську. Третім наставником став черкаський поет і письменник Дмитро Чередниченко. Свого часу, ознайомившись з віршами Пічкура Дмитра він захоплено відповів йому у листі: «Дорогий Дмитре, уважно прочитав твого листа й рукописа – пропікає душу правда життя. Це поезія!». Великий слід в житті і творчості Пічкура зіграв відомий поет Володимир Забаштанський, з яким Дмитро навчався в Київському державному університеті імені Тараса Шевченка. Саме він надавав йому рекомендації на вступ до спілки письменників. А ще 9-тирічним хлопчиком бачився з нашим земляком з Вербівця поетом Миколою Гірником, багато віршів знав на пам'ять, які друкувалися й нашій районці «Колгоспник». Згодом познайомився з його сином Павлом, який став лауреатом Шевченківської премії.

Вражає у постаті Дмитра Пічкура – відсутність помпезності і апломбу, гордині і самозакоханості. Коли поет читав свої вірші, здавалось що він просто віддзеркалює ту мелодику і мудрість, яка розлита навкруги, яку за віки акумулював

народний геній. Слухаючи його здається, що поезія це так просто: чуєш музику життя і передаєш її словами...

Спадкості славного Михайла Коцюбинського радила нашому землякові «Тихо і невідступно робити те, що можна, якусь конкретну справу, Як кажуть, не вважай на врожай сій жито буде хліб». За тими порадами він жив і живе.

Книги поета стали помітним явищем в духовному житті не тільки Шевченкового краю, а й України. Їм притаманна внутрішня енергетика, мудрість оцінок, художня довершеність та образність, причетність до нашого неспокойного часу. Пічкур належить до славної плеяди тих, які відроджували високе художнє слово в Україні, виборювали право на свободу й саму свободу на своїй землі.

Поет пише :

Я діяв так як мудрість вчить,

На дріб'язках не зупинятись.

А кожен крок свій, кожен мить

На щось високе спрямувати.

ВІТЧИЗНА

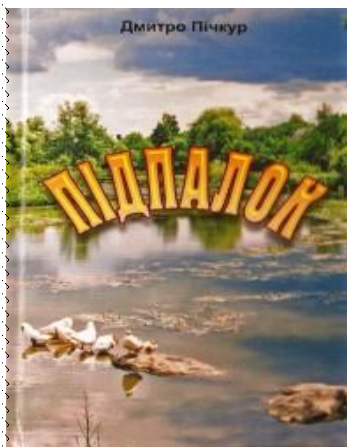
**Наснилася батьківська старенька хата
Мені з далеких повоєнних літ.
І мати, що чекала з фронту тата
І раз у раз виходить до воріт.**

**Ти знов мене до себе кличеш, Мекко.
Там чахкають вантажні поїзди.
А на землі, наче деко,
Куряться й досі ще сліди.**

**Я вже не раз хотів про все забути,
Не ворухити попіл давніх ран,
Та спогади печуть, немов отрута,
А то підносять в небо, наче храм.**

**О рідна земле! Біль мій і фортуна!
Тобою і страждаю і живу.
Люблю тебе, та не кричу з трибуни,
А часто плачу, впавши у траву.**

До вашої уваги книги поета , які є в бібліотеці

**Пічкур, Дмитро Степанович Підпалок. –
Вінниця: ТОВ Меркьюрі-Поділля, 2016.
– 160 с.**

Свого часу відомий український поет
Дмитро Чередниченко про поезію
Дмитра Пічкура писав: «Пропікає
душу правда життя. Це поезія». Ще
пізніше нині Шевченківський
лауреат Петро Перебийніс на

рукописі збірки «Високе літо» відзначав: «Душа поезії –
лірика. В цьому ще раз переконуєшся, коли читаєш ліричні
одкровення рідкісного у своєму роді поета Дмитра Пічкура.
Таку поезію, як піднебесну музику, хочеться слухати й
слухати». В повній мірі можна сказати й про нову книгу
«Підпалок». До речі, десятої за виходом. Якщо за змістом,
то вона значно збагатила нашу поезію новими свіжими
образами. В основі всієї книги лежить метафора, отой образ,
який, то підносить твою душу до самого неба або опускає на
грішну землю, аби знову спалахнути новими емоціями.

Високої сили звучання набирають вірші першого розділу
книги «Скибка хліба». Це повоєнне сирітське дитинство:
«В'язка соломи», «Вдовині пісні», «Діалог», «Ланкова». Ось
лише одна цитата з неї: «І ранок піднявся, погідний таки, // І
сонце усяк-все на світі вітає. // У поле новітні бредуть
кріпаки, // А радіо гімн СРСР саме грає». Сам за себе
говорить розділ «Майдан». Автор сам побував на

помаранчевому Майдані і застерігав українців, аби вони не проспали Україну, як колись наші предки Київську Русь.

Хвилює уяву інтимна лірика поета, вміщена в розділі «Ностальгійне». Це свого роду мандрівка в молодість, сповідь про велике кохання, втрати близьких людей, швидкоплинність людського буття. І якось ніби повертають автора в дитинство, в оту наївну дитячість:

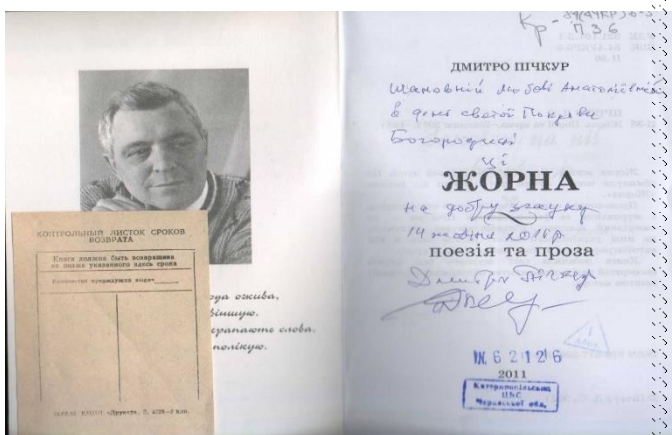
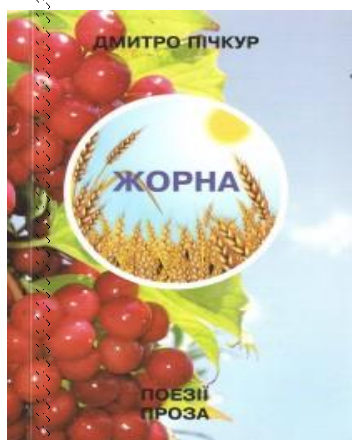
Сніжинка, явно, дуже поспішала,

Чи то вітрисько злецький підганяв.

Упала на лице мені й розтала.

Якби ж то я, було, якби то знав –

То обминув би, хай собі б літала.

Пічкур Д. С. Жорна: поезії та проза. – Вінниця: Балук І. Б., 2011. – 192 с.

Жорна життя перемелюють людські душі. Не обминули вони і автора цієї книжки під назвою «Жорна».

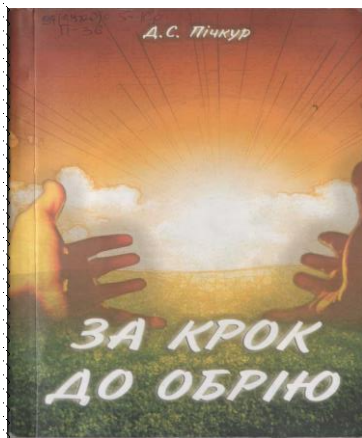
Пропонована книжка українського письменника і журналіста за фахом Дмитра Пічкура – це своєрідний підсумок п'ятидесятирічної діяльності на ниві українського слова. Багато чого в ній автобіографічного, а тому виокремлено в прозу. Книга побачила світ всупереч так званій експертній раді з видавництва облдержадміністрації коштом автора, – як красномовно зазначено в анотації до збірки «Жорна».

**Поетичне гроно
Катеринопільщини. Випуск 1 :
поезія .— Черкаси : видавець
Ю.Чабаненко.— 2009.— С. 112.**

Пічкур Дмитро Степанович .— 80с.

Вірші : «Пелюстка». «»Пізня любов»,
«Це вже занадто , через край», «Поля,
переліски, галяви».

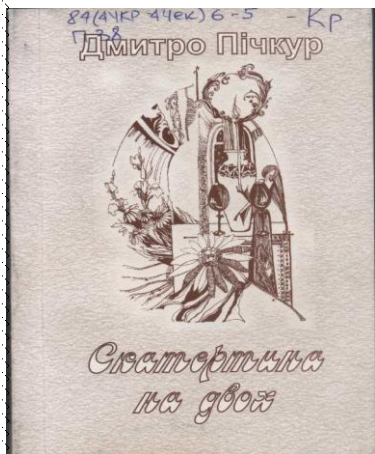

**Пічкур Д.С. За крок до обрію /
Дмитро Пічкур ,— Вінниця : ДП
ДКФ , 2006.— 208 с.**

Дмитро Пічкур – уродженець
Шевченківського краю- Черкащини, з
1971 року вінничанин. Автор шести
поетичних збірок та книги статей і

спогадів про свого армійського товариша Василя Стуса
«Біля Стусової криниці».

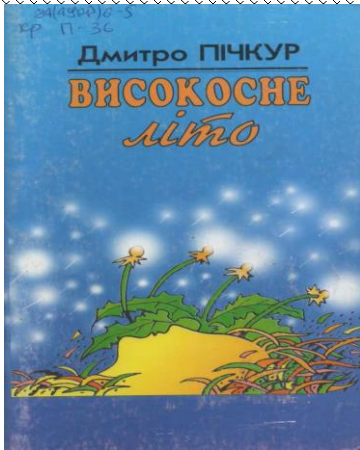
Нова книга поезій – це своєрідний підсумок творчих надбань поета. До неї увійшли кращі роботи попередніх збірок та нові твори.

**Пічкур Д.С. Скатертина на двох:
поезія / Д.С. Пічкур. — Вінниця :
Континент - Прим, 2005.— 192с. :
іл.**

Творчість поета відома читачу по збірках «Ще так до осені далеко», «Журавлиний берег», «Високосне літо», «Пізній мед», «Квіти для дружини». В новій книзі представлені поезії, написані протягом 2000-2003 років. А перед тим вийшла збірка спогадів і статей «Біля Стусової криниці» про армійського побратима Василя Стуса.

Нова книга філософської та інтимної лірики поета засвідчує про його дальше творче проникнення у світ прекрасного – поезії, яка є нерозлучною супутницею його життя.

**Пічкур Д.С. Високосне літо :
Поезії / Д.С.Пічкур.— Вінниця :
РВВ ВАТ «Віноблдрукарня»,
1998.— 60с.**

Дорогий Друже! Нехай тебе не дивує назва цієї книжки. Все дуже просто. Вірші написані впродовж одного року – високосного. Після кожного вірша стоїть число і місяць написання. І найбільше їх позначено весняно-літніми місяцями.

Щербина, М. Рівняючись на Стуса : автором публікацій і книги про Василя Стуса є наш земляк – журналіст і поет Дмитро Пічкур / Микола Щербина // Катеринопільський вісник.— 2014. —13 червня.— С.5.

Моключенко, Т. «За крок до обрію» : поет Дмитро Пічкур / Тетяна Моключенко // Катеринопільський вісник.— 2011.— 25 жовтня.— С.2.

Вовкотруб, В. «Підставте душу – полікую: поет Д.С.Пічкур / Валентина Вовкотруб // Катеринопільський вісник.— 2011.— 17 травня.— С.2

Поетичне гроно Катеринопільщини. Випуск 1 : поезія .— Черкаси : видавець Ю.Чабаненко.— 2009.— С. 112.

Пічкур Д,С. .— С.80

Пічкур Д. Спогад про юність Д.Пічкур, Пелюстка : вірш // Катеринопільський вісник.— 2008.— 19 лютого.— С.3.

Укладач пров. бібліограф Дудар К.П

Видавець:

КЗ Катеринопільська районна бібліотека
20500 смт.Катеринопіль вул. Соборна,46
E-mail:dut_katerbibl@ mail.ru